

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/65/2013
Identifikačné číslo spisu:	8012200913
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8012200913.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: B. A. G., bytom L., M. XX, právne zastúpený Beňo & partners, Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica (právny nástupca Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/1222215/2012 zo dňa 22. októbra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/93/2012-36 zo dňa 30. apríla 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/93/2012-36 zo dňa 30. apríla 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/1222215/2012 zo dňa 22. októbra 2012. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru správcu dane Daňového úradu Prešov, pobočka Poprad č. 9712401/5/1422795/2012 zo dňa 02. júla 2012. Rozhodnutím správcu dane - vyššie uvedeným platobným výmerom bol žalobcovi vyrúbený rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2009 v sume 796,60 €.

V napadnutom rozsudku krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol. Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku odôvodnil, že správca dane je oprávnený v prípade nepodania daňového priznania alebo hlásenia podľa § 42 zákona č. 511/1992 Zb. alebo osobitného zákona určiť daň podľa pomôcok. Rovnako sa nestotožnil so záverom žalobcu, že došlo k porušeniu rozhodovania v rovnakých veciach

rovnakým spôsobom vo vzťahu k účastníkom konania, ak tvrdil, že iné daňové úrady kolegom žalobcu vrátili žiadaný preplatok na dani z príjmov fyzickej osoby zo závislej činnosti.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný aj pri úspechu v konaní zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

V podanom odvolaní žalobca zopakoval námietky proti rozhodnutiu žalovaného a platobnému výmeru správcu dane. Namietal, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že krajský súd sa odchyľil od judikatúry najvyššieho súdu v obdobných veciach. Správca dane platobným výmerom určil za zdaňovacie obdobie roka 2009 daň podľa pomôcok, hoci k tomu neboli splnené zákonné podmienky. V rozhodnutí žalovaného nie sú uvedené konkrétne ustanovenia zákona, ktoré mal žalobca porušiť. V podanom odvolaní uplatnil nárok na náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v podanom odvolaní uviedol úplne totožné dôvody ako v podanej žalobe. Svoje námietky doplnil o tvrdenie, že krajský súd sa odchyľil pri rozhodovaní od judikatúry najvyššieho súdu v obdobných veciach. Rozsudok krajského súdu považuje žalovaný za vecne správny. preto navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. júna 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP, rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 245 ods. 2 OSP, pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenéj voľnej úvahy (správne uváženie), súd preskúmava iba to, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

V zmysle ustanovenia § 250i ods. 1 OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pri vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu, najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu s právnou citáciou právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku

napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku len obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku.

Ustanovenie § 41 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov, že ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti podaného priznania alebo hlásenia alebo súhrnného výkazu a dokladov predložených daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k ním vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia - vo výzve daňovému subjektu určí správca dane primeranú lehotu na vyjadrenie, ktorá nesmie byť kratšia ako pätnásť dní, a poučí ho o následkoch spojených s neodstránením pochybností alebo nedodržaním určenej lehoty.

Podľa § 42 zákona o správe daní a poplatkov - ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, správca dane vyzve daňový subjekt na jeho podanie. Správca dane je oprávnený v prípade nepodania daňového priznania alebo hlásenia v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona určiť daň podľa pomôcok. Ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie ani v lehote určenej vo výzve správcu dane, alebo ak neboli odstránené chyby v podanom daňovom priznaní alebo hlásení, správca dane je oprávnený určiť daň podľa pomôcok (§ 29), ktoré má k dispozícii, alebo ktoré si sám zaobstará, a to i bez súčinnosti s daňovým subjektom. Správca dane o určení dane vyhotoví protokol o určení dane podľa pomôcok, pričom postupuje podľa § 15 ods. 2 piatej vety zákona o správe daní a poplatkov.

Zákon o správe daní a poplatkov v § 29 ods. 5 upravuje, že ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane môže správca dane výšku dane s ním dohodnúť. Na túto dohodu sa vzťahuje primerane § 11.

Podľa ods. 6 tohto ustanovenia - ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Odvolací súd zo spisového materiálu zistil, že žalobca dňa 22. marca 2010 podal daňové priznanie typu „A“ k dani z príjmu fyzickej osoby zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2009. Vykázal v ňom celkové príjmy zo závislej činnosti v sume 20.112,18 €, úhrn povinného poistného v sume 2.827,86 €, zníženie základu dane na daňovníka v sume 3.551,40 € a úhrn zrazených preddavkov na daň v sume 7.795,86 €. Správca dane vyzval žalobcu výzvou zo dňa 26. júla 2011, pod č. 716/230/22319/11/Bir2 podľa § 41 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), aby v lehote do 15 dní odo dňa doručenia tejto výzvy opravil nepravdivé údaje, resp. aby pravdivosť údajov v potvrdení zamestnávateľa (potvrdenie je súčasťou daňového priznania), riadne preukázal. Žalobca bol správcom dane poučený, že v prípade, že chyby na základe výzvy neodstráni v určenej lehote, správca dane podľa

§ 42 zákona o správe daní a poplatkov zistí základ dane a určí daň podľa pomôcok, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si sám zaobstará, a to aj bez súčinnosti žalobcu.

Žalobca napriek odpovedi zo dňa 16. augusta 2011 údaje v daňovom priznaní neopravil. Zo spisu vyplýva, že správca dane ho výzvou zo dňa 24. októbra 2011 predvolal za účelom uzavretia dohody o výške dane za rok 2009 podľa ustanovenia § 29 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov. Keďže žalobca nesúhlasil so stanovením výšky dane dohodou (zápisnica zo dňa 15. novembra 2011), pristúpil správca dane k určeniu dane podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 vyššie cit. zákona.

Vydaný platobný výmer, ktorého predmetom bolo určenie dane podľa pomôcok zo dňa 07. decembra 2011, bol na základe podaného odvolania žalobcu žalovaným zrušený pre procesné pochybenie.

Správca dane následne odstránil vyskytnuté procesné pochybenie a vyrúbil rozdiel dane za zdaňovacie obdobie 2009 v sume 796,60 € (platobný výmer zo dňa 02. júla 2012). Žalovaný rozhodujúc o odvolaní žalobcu rozhodnutím zo dňa 22. októbra 2012 potvrdil rozhodnutie správcu dane.

Podľa názoru odvolacieho súdu, zhodne s názorom krajského súdu, žalovaný vo svojom rozhodnutí sa vyporiadal so všetkými námietkami žalobcu. Správca dane podľa zákona o správe daní a poplatkov je oprávnený v prípade nepodania daňového priznania alebo hlásenia v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona určiť daň podľa pomôcok, k čomu došlo v prípade žalobcu.

Odvolací súd poznamenáva, že v prípade, ak bola určená daň podľa pomôcok, skúmal žalovaný v súlade s § 48 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov, či boli dodržané zákonné podmienky pre určenie dane.

Podľa názoru odvolacieho súdu, krajský súd v odôvodnení rozsudku náležite sa vyporiadal s námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe. Krajský súd posúdil zákonnosť postupu a rozhodnutí správcu dane a žalovaného, pričom vychádzal zo skutkového a právneho stavu v čase ich rozhodovania. Preto najvyšší súd považoval odvolací dôvod, že krajský súd neodôvodnil, prečo v prípade žalobcu nie je možné akceptovať čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, za právne bezvýznamný a neodôvodňujúci zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojich viacerých rozhodnutiach zaoberal v sťažnostiach proti rozhodnutiam všeobecných súdov namietaným nedostatočným odôvodnením rozsudku. V tejto súvislosti uviedol:

„Ústavný súd uznáva, že právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súčasne však konštatuje, že toto právo neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces“ (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04 a I. ÚS 117/05).

Ďalej ústavný súd konštatoval:

„Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov“ (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 501/2011).

Najvyšší súd Slovenskej republiky považujúc rozhodnutia žalovaného ako aj správcu dane za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu a v súlade so zákonom o účtovníctve, vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu (totožné s námietkami uvedenými v žalobe) za nedôvodné. Z vyššie uvedených dôvodov potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP, pričom naň v ďalšom odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.